

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

H.M. Kong Harald V
Det Kongelige Hoff
Det Kongelige Slott
0010 Oslo

Luxembourg 25. januar 2008

Att : H.M. Kong Harald V
Re : Anmeldelse av Hanne Tenden – Oslo Byfogdembete
Case # : 07-055719TVA-OBYF for Oslo byfogdembete
Your reference :
Our reference :
Posting by : Faks og alm. post
Your fax # : +47 22 04 87 90
Numbers of pages : 8
Attachment :
Copy : Stortingets President; EOS-utvalget; Justis- og
politidepartementet; Tilsynsutvalget for dommere.
Priority : Høy

ANMELDELSE

Jeg begjærer herved dommer og advokat Hanne Tenden, Øvre Ullern terr 12, 0380 Oslo, tiltalt og straffet for overtredelse av nedenfornevnte forhold:

Den 23. april 2007 avsa advokat Hanne Tenden kjennelse om arrest mot meg i ovennevnte sak.

Arrestkjennelsens resultat bygger på en rekke straffbare handlinger utført av Tenden. De utførte straffbare handlinger var forutsetningen for overhodet å kunne etterkomme begjæringen om arrest.

1. Innledning – Kjennelser

Kjennelser skal ha grunner, hvilket betyr at det av begrunnelsen i kjennelsen skal fremgå hvilket faktum dommeren har lagt til grunn, samt rettsanvendelsen, jf tvml §164, første ledd. Kjennelsen mangler bevisst etterprøvbart rettsanvendelse.

2. Dommerforsikring og straffeloven §110

Dommerforsikringen (kgl.res. 10. juni 1927) som alle dommere skal ha signert, lyder:

«Jeg forsikrer at jeg samvittighetsfullt vil opfylle mine plikter som dommer – at jeg vil handle og dømme således som jeg efter loven og for min samvittighet kan forsvare, og verken av hat eller vennskap, verken for gunst eller gave eller av annen årsak vike fra rett og rettferdighet.»

Strl. §110, første ledd sier:

"En Dommer, et lagrettemedlem eller en Skjønsmann, der som saadan handler mod bedre Vidende, straffes med Fængsel indtil 5 Aar."

Bestemmelsen er fra lovgiver ment å verne enkeltborgeren og allmennheten mot tjenestehandlinger som en dommer foretar mot bedre viten.

3. Vernetting

Hanne Tenden bestemte i kjennelsen at Oslo byfogdembete var rett vernetting for arrestbegjæringen. Dette begrunner hun med følgende setning, etter å ha slått fast at jeg ikke har hjemting i Norge:

"Det er imidlertid opplyst at han har formuesgoder i Oslo, herunder en konto i Postbanken, slik at Oslo byfogdembete er rett vernetting for arrestbegjæringen, jfr tvangsfullbyrdelsesloven §14-3, jfr §1-9."

Det fremgår ikke av faktum hvorvidt det står penger på den kontoen som hun benytter som ankerfeste for sin konklusjon om at Oslo er korrekt vernetting, og at det er mulig å administrere arrestbegjæringen i Norge, til tross for at både saksøkerne så vel som saksøkte bor i utlandet. Dersom det i en arrestsak vedrørende nær kr 10 millioner ikke står et fornuftig beløp på en konto dommeren mener at avgjør vernettingsspørsmålet, er vilkårene om formuesgoder og hvor de er, åpenbart ikke oppfylt, jf tvfl §1-9.

På tidspunktet for arrest sto kontoen i null. Vilkåret for å benytte denne kontoen som springbrett for norsk vernetting, administrering og gjennomføring av arrest i Norge, var ikke oppfylt. Dette var Hanne Tenden klar over. Likevel valgte hun bevisst å trosse både dommerforsikringen så vel som strl §110.

Det er for øvrig helt umulig for en alminnelig dommer å vurdere hva Tenden har foretatt seg mht rettsanvendelse omkring vernettingsspørsmålet, idet hun i en særdeles vag setning bare viser til hele tvangsfullbyrdelsesloven §1-9. Hvilken av bestemmelsene/alternativene i §1-9 hun muligens mener at skulle passe, går ikke frem av kjennelsen.

4. Arrestkravet og sannsynliggjøring

Hanne Tenden uttaler at arrestbegjæringen har overbevist henne om at saksøkerne har et gyldig krav mot meg. Dette begrunner hun i at utbetalingene til meg fra Einar for det første er ugyldige i medhold av:

"...avtaleloven §30, §31, §33 og/eller §36."

Her bekrefter hun at hun ikke engang vet hvilken bestemmelse avtalenes ugyldighet skriver seg fra. Ei heller hvilke avtaler hun snakker om. Hun har bare ramset opp en rekke paragrafer som hun håper kan passe på en lang rekke avtaler.

Utbetaling fra Einar? Det fremgår av dokumentasjonen i arrestbegjæringen at utbetalingene **ikke** var foretatt av Einar, men av Amelia. Einar eller hans dødsbo (som er meg, i og med min stilling som testamentets eksekutor) hadde ikke noe tilbakebetalingskrav, overhodet, i og med at han ikke hadde foretatt disse utbetalingene til meg. Tenden handler forsettlig når hun med dette **forfalsker** innholdet i en arrestbegjæring, og deretter bygger sin avgjørelse på dette falske innhold. Tenden har igjen krenket både dommerforsikringen så vel som strl §110, første ledd.

For det andre mener hun at det er sannsynliggjort at avtalene er ugyldige fordi hun mener at Einar Riis:

"...var i en slik tilstand der han svært for så konspirasjoner..."

Advokat eller dommer Hanne Tenden har her slått fast at Einar Riis hadde en spesielt alvorlig lidelse som ugyldiggjorde alle avtaler han signerte. I realiteten har Hanne Tenden umyndiggjort Einar post mortem, med tilbakevirkende kraft til ca 1997 da Einar Riis tok kontakt med meg for å engasjere meg i sakene.

Dette er grunnlaget for å erklære alle avtaler ugyldige.

Det er sikkert artig for en advokat/dommer å sitte og finne på ting eller å ta imot betaling fra en part for å finne på ting, men for den som hennes handlinger går ut over, er dette langt fra morsomt.

Det finnes ikke ett eneste dokument som peker i retning av at Einar var umyndig da han inngikk avtaler med meg, eller da han skrev testament, eller da han forfattet et siste ønske vedrørende kremering, osv. Tvert imot peker alt i retning av at han var den eneste i familien med sunn fornuft i behold. At Einar var mentalt på høyde med den normale nordmann, forteller alle epikrisene fra de forskjellige sykehus og leger. Dette er informasjon som Hanne Tenden skal innhente før hun konkluderer med at en person er mentalt tilbakestående, og i realiteten umyndig.

Hanne Tenden har her handlet forsettlig i strid med både dommerforsikringen og strl §110, første ledd. Hun visste at hun ikke kunne legge til grunn opplysninger som ikke fantes, deriblant de oppdiktede opplysningene om Einar Riis konspiratoriske lidelse. Det finnes da naturlig nok heller ingen opplysninger i sakens dokumenter som skulle gi den minste anledning til å tvile på avtalenes gyldighet. Derved fantes det ikke snev av sannsynlighet for at utbetalingene var ugyldige i medhold av avtaleloven osv. Det eneste Tenden var forpliktet til å reagere med, var å ilegge familien Riis og deres advokat en solid rettergangsbot for mot bedre vitende å ha bevirket innledning av midlertidig sikring, jf dl §204.

Det finnes overhodet ingen faktisk dokumentasjon som følger og støtter Tendens beskyldninger. Det finnes derfor heller ingen fornuftig begrunnelse for konklusjonen. Tendens rettsanvendelse – en udokumentert påstand om at avtalene er ugyldige fordi Einar var mentalt syk, samt at jeg visste dette, også denne påstand strippet for dokumentasjon – er fraværende og derved umulig å kontrollere. Tenden har handlet med forsett når hun har skrevet kjennelsen og skal dømmes for overtredelse av strl §110, første ledd.

* * *

I tillegg til dette legger Hanne Tenden til grunn at jeg var meg bevisst Einar Riis konspiratoriske lidelse, en lidelse jeg aldri har hørt om, og som jeg naturlig nok da ikke kjenner signalene på.

I og med at det ikke finnes noen beviser på verken lidelse eller at jeg skulle kjenne til lidelsens signaler og at Einar led av den, samt at jeg utnyttet meg av hans oppdiktede ett eller annet mentale tilstand, beskylder Hanne Tenden meg – uten den minste foranledning eller grunn – for en straffbar handling, jf strl 168, i tillegg til at hun helt bevisst handler i strid med Dommerforsikringen og strl §110, første ledd, for derved å sjikanere meg og ødelegge mitt gode navn og rykte. Jeg kommer tilbake til dette, men hovedmålet med denne kjennelsen var at den skulle kringkastes gjennom Hanne Tendens familievenn, TV2-reporter Mats Ektvedt. Ektvedt og Tenden samarbeidet altså om disse særdeles grove straffbare handlinger.

Det finnes overhodet ingen faktisk dokumentasjon som følger og støtter Tendens beskyldninger mot meg. Det finnes derfor heller ingen fornuftig begrunnelse for

konklusjonen. Tendens rettsanvendelse – en påstand om at jeg visste at Einar led av noe som ingen noen gang har hørt om før, strippet for dokumentasjon – er fraværende og derved umulig å kontrollere. Tenden har handlet med forsett når hun har skrevet kjennelsen og skal dømmes for overtredelse av strl §110, første ledd.

5. Berge – Rådgiver/kontraktspart

I kjennelsen bygger Tenden sin konklusjon på at jeg var Einar og Amelia Riis' rådgiver på ett eller annet som hun ikke vil si.

Da Tenden leste alle avtalene som var lagt med i begjæringen, ble hun kjent med at jeg var *kontraktspart* og arving til Einar og Amelia Riis, og at jeg hadde fått overdratt opp til 20% av kravene deres mot bl.a. staten og deres tidligere advokat Aabø-Evensen.

Dersom noen mener at Einar og Amelia Riis var umyndige fra og med våren 1997 (for slik å tilpasse seg tidspunktet hvor jeg første gang ble kontaktet av Einar Riis), må begge kontraktspartnerne (Amelia så vel som Einar) informere meg om at de egentlig var umyndige og ikke kunne inngå kontrakter med noen. Jeg ble aldri informert om dette.

Som Tenden var klar over på det tidspunkt hun leste seg inn i saken (som vi skal se avsa Tenden kjennelse den 16. april 2007, bare tre arbeidsdager etter at hun fikk kjennelsen på ca 180 sider. Det er således ikke troverdig at hun har sett på begjæringen da hun avsa kjennelsen. Kjennelsen må ha vært planlagt på forhånd, av andre. Dette gjelder også Oslo forliksråds behandling av saken, hvor de to dager etter mottak av forliksklagen, sendte ut innkalling til mekling, med prioritering foran tusen andre saker som var kommet inn før sak mot meg), og avsa kjennelse, så har Amelia og Einar inngått en rekke avtaler også etter 1997, deriblant har de reist en rekke søksmål, de har opprettet bankkonti i inn- og utland, de har forfattet og fått notarialbekreftet et siste ønske om å bli begravet dersom dødsfall er mistenkelig, de har opprettet selskaper, de har kjøpt aksjer, de har utbetalt omkring 12 millioner kroner til to av tre barn, de har opprettholdt sertifikat på bil, osv.

Det finnes altså ikke spor av opplysninger som skulle tilsi at ingen kan inngå kontrakter med ekteparet Amelia og Einar Riis. Tvert imot har begge fremstått i alle møter, i media og i samkvem med andre mennesker som høyst oppegående mennesker som er blitt mishandlet av den Norske fredsstat. Dersom noen virkelig er blitt manipulert av Einar og Amelia Riis, så er det meg.

Det fantes altså intet faktum som Hanne Tenden kunne legge til grunn for å konkludere med at Einar var mentalt syk. Og selv om han var totalt grønnsak, hva så med Amelia? Hun har også signert avtalene. Hanne Tenden sier intet om dette i kjennelsesgrunnene.

6. Arrestgrunn (sikringsgrunn) og sannsynliggjøring

Hanne Tenden legger til grunn i sin kjennelse at min *atferd* oppfylder vilkårene for behovet for arrest, og at det er fare ved opphold. Min atferd gir etter hennes mening

“...grunn til å frykte for at fullbyrdelsen av kravet ellers vil bli forspilt eller i vesentlig grad vanskeliggjort om arrest ikke tillates.”

Denne konklusjonen forutsetter at jeg bor i Norge, og at alle formuesmidler også befinner seg i Norge.

Den oppdiktede historien som hun legger til grunn er at jeg skal ha meldt flytting til Luxembourg umiddelbart etter at forliksklagen ble forkynt for meg.

Det finnes – som i resten av kjennelsen – ikke ett eneste spor av faktiske opplysninger, ei heller spor av rasjonell rettsanvendelse omkring dette temaet.

Som Tenden var klar over hadde jeg flyttet til Luxembourg med min familie den 16. november 2006, hvor vi hadde inngått kjøpekontrakt to måneder tidligere. Jeg var altså flyttet omkring 4 måneder før forliksklagen ble levert inn til Oslo forliksråd, og 5 måneder før hun avsa kjennelsen.

Som Tenden var kjent med, eksisterte det ikke holdbare/sanne opplysninger om at jeg skal ha flyttet *etter* at forliksklagen ble forkynt.

Dernest, og dette var også Hanne Tenden kjent med, ble forliksklagen *aldri* forkynt for meg. Den er fremdeles ikke forkynt.

Forliksklagen har for øvrig blitt sendt ut av forliksrådet til min gamle adresse i Oslo, hvor det på det tidspunktet var flyttet inn en ny og for meg ukjent familie. Denne forsendelsen gikk fra forliksrådet den 15. mars 2007, og ble returnert idet jeg hadde flyttet ut av Norge. Dette var også forliksrådet kjent med, uten at de lot seg merke av dette.

Poenget her er at min registrering i folkeregisteret ble mottatt av folkeregisteret den 5. eller 6. mars og behandlet den 9. mars 2007, altså i god tid før forliksklagen liksom skal ha blitt forkynt. Opplysningene som Tenden legger til grunn eksisterer ikke noen steder, og er derved basert på oppdiktete historier som hun og Aabø-Evensen har malt sammen.

At Aabø-Evensen ikke klarer å akseptere at jeg har flyttet, er hans psykiske problem. Dog kan man ikke tillate at til dels syke advokater og andre inngår forbund med en dommer med det formål å ta meg, slik Aabø-Evensen vitterlig har gjort (opplysninger om etableringen av dette straffbare forbundet ble overhørt av et vitne under en årlig sammenkomst i november 2006), og derigjennom leker at jeg likevel bor i Norge.

Når adekvat påtalemyndighet har etterforsket saken, vil man også finne at forliksklagen, som påstås å ha kommet inn til forliksrådet den 20. februar 2007, ikke kom inn til forliksrådet før første uken i mars. Noen på Oslo forliksråd har forfalsket forliksklagen ved å stemple den med 20. februar 2007. Den 12. mars 2007 ble forliksklagen innskannet, hvilket betyr at den kom inn noen dager tidligere. På dette tidspunkt hadde altså jeg bodd i Luxembourg i fire måneder. Vi står her overfor en alvorlig svindel, manipulering av bevis, infiltrering av og grov korrupsjon i domstolene.

Hanne Tenden var kjent med det reelle faktum, og at forliksrådet ikke engang hadde sett på den ca 180 sider store forliksklagen da de den 15. mars 2007 sendte ut innkalling til forliksmekling. Hun var videre kjent med at innkallingen ble returnert som følge av feil adresse, samt at den aldri ble forkynt, antakelig etter instruks. Aabø-Evensen sier selv i arrestbegjæringen at han var blitt informert om at jeg hadde flyttet. Dette skulle være tilstrekkelig informasjon til å reise sak i riktig verneting, noe han ikke gjorde. Hanne Tenden skulle ha avvist saken på samme grunnlag.

Disse opplysningene bekrefter at Aabø-Evensen og Hanne Tenden har samarbeidet for å ta meg. Begge var klar over at jeg hadde flyttet til kjent adresse i Luxembourg. Aabø-Evensen visste at det ville være umulig å kjøpe seg en dommer og en dommertjeneste i Luxembourg, noe som må ha vært hovedårsaken til at han har valgt Norge, hvor dette altså er mulig, noe faktum i herværende sak åpenbart bekrefter. Alternativet; at Hanne Tenden skulle være sterkt tilbakestående, finner jeg for øyeblikket ikke nødvendig å diskutere, idet jeg forventer at Innstillingsrådet har kontrollert hennes mentale helse før hun ble konstituert av Kongen.

Det faktiske forhold er altså at jeg flyttet til Luxembourg den 16. november 2006. Flyttingen ble registrert i folkeregisteret den 9. mars 2007. Forliksklagen kom inn Oslo forliksråd ca 12. mars 2007. Det ble sendt ut innkalling til forliksmekling den 15. mars 2007. Denne innkalling ble returnert forliksrådet. Dette er vitterlige kjensgjerninger,

notorisk faktum, som kan kontrolleres i nasjonale registre, noe Tenden har sjekket og i straffbar hensikt også har ignorert.

Hanne Tenden legger igjen til grunn fantasier og oppdiktete historier som et slags faktum for sin begrunnelse i kjennelsen, når hun – uten et eneste dokument eller annet bevis – legger til grunn at forliksklagen er forkynt **før** den overhodet er kommet inn til forliksrådet, og før den er sendt ut av forliksrådet. Hvordan hun klarer å tenke slik, forblir et mysterium inntil adekvat påtalemyndighet har etterforsket saken, og muligens avkrevd Tenden en tvungen psykiatrisk kontroll. Det finnes nemlig kun to alternativer for slike åpenbart absurde dommerhandlinger: Enten har hun tatt imot penger eller annen form for betaling for å handle slik, eller hun er sterkt tilbakestående, med sviktende mental helse.

Som følge av fravær av medisinsk dokumentasjon har jeg ikke anledning til – slik Tenden gjorde med Einar – å slå fast at hennes mentale helse er svekket eller at hun er tilbakestående. I stedet må jeg legge til grunn det faktum som finnes, og det er at Tenden er konstituert som dommer, hvilket vil si at man må forutsette at hennes mentale helse er ok, samt at hun er faglig på høyde med resten av dommerstanden i Norge. Med dette som grunnlag må jeg konkludere med at Hanne Tenden er korrumpert.

6.1 Videre om arrestgrunn (sikringsgrunn)

Hanne Tenden legger til grunn at:

”Dersom han også flytter sine verdier til utlandet, noe det er naturlig å anta at han vil gjøre, vil muligheten til å sikre kravet ventelig være forspilt.”

Ergo; dersom jeg har flyttet, vil muligheten være forspilt, og det vil da ikke være grunn for arrest. Det samme vil gjelde dersom formuesmidlene allerede befinner seg i utlandet.

Da Hanne Tenden leste igjennom arrestbegjæringen, og dokumentasjonen som fulgte denne, fant hun at utbetalingene fra Dagny Amelia Olsen Riis var overført allerede i 2003. Midlene var altså for lengst i utlandet, på det tidspunkt Tenden ”antok” at jeg ville flytte pengene med meg når jeg flytter. Tenden var altså klar over at det ikke fantes arrestgrunn (sikringsgrunn) da hun skrev kjennelsen. Det fantes ikke ett eneste dokument, eller annet bevis som kunne støtte hennes redegjørelse om at jeg nok ville flytte pengene, og at den eneste måten å stoppe dette på, var gjennom arrest. Tvert imot lå alle dokumentene på hennes bord som fortalte at det ikke fantes en eneste grunn for arrest.

Hanne Tendens handlinger er forsettlig, utført i den hensikt å skade meg. Hun har her klart brutt med dommerforsikringen, og samtidig krenket strl §110, første ledd.

For å gjøre det helt klart: Det fantes ikke en eneste grunn for å bifalle arrestbegjæringen:

- Einar Riis var ikke mentalt syk. Han hadde ingen konspiratorisk lidelse. Einar var ikke umyndiggjort. Tvert imot var han så mentalt på høyde at han og jeg – sammen med mitt nettverk – vant igjennom mot staten, med ett av våre krav, uten at Dagny Amelia Olsen Riis hadde gjort særlig annet enn å klage på at det aldri kom inn penger.
- Dagny Amelia Olsen Riis var ikke umyndiggjort da hun signerte avtaler, deriblant avtaler med meg.
- Jeg hadde for lengst flyttet til et EØS/EU-land. Tvangsfullbyrdelse er enkelt å gjennomføre i alle EØS/EU-land, hvor det derved ikke er behov for arrest.

- Det eksisterer ikke noe reelt krav fra Einar Riis' dødsbo mot meg.
- Det eksisterer ikke noe reelt krav fra Dagny Amelia Olsen Riis og hennes to barn, mot meg. Derimot har jeg et solid pengekrav mot Dagny Amelia Olsen Riis og nå også mot hennes to barn og den såkalte juridiske representanten deres.
- Det var intet å ta arrest i, i Norge, idet jeg hadde flyttet.
- Jeg hadde flyttet lenge før begjæringen ble forfattet, og lenge før den ble registrert innkommet Oslo forliksråd.
- Det var intet ved min atferd som skulle tilsi arrest. Det eksisterte ikke noen atferd i relasjon til tvangsfullbyrdelsesloven.
- Det var ikke fare ved opphold.

Det fantes således ingen sikringsgrunn, ei heller noe arrestkrav.

Hanne Tenden var åpenbart klar over dette faktum, men trosset likevel faktum og diktet opp en rekke historier for derved å kunne oppfylle de nødvendige vilkår i tvangsfullbyrdelseslovens kapittel om arrest, slik at kjennelse kunne utferdiges og med full styrke – hvor det skulle bekreftes av en dommer at jeg hadde manipulert en mentalt tilbakestående grønn sak til å inngå avtaler som skulle gi utbetaling dersom vi vant frem mot staten – forkynnes og kringkastes på TV2.

7. Hanne Tenden og TV2

Hanne Tenden samarbeidet ikke bare med Aabø-Evensen. Som det vil fremgå av sakens historikk, ble arrestkjennelsen hemmeligholdt for meg. Dette hadde Aabø-Evensen – eller hans advokatfullmektig Hugo Rolf Hansen, som i arrestbegjæringen villeder retten og andre til å tro at han er advokat – krevd i selve begjæringen. Hanne Tenden støttet Aabø-Evensens krav og forkynte aldri kjennelsen for meg.

Mats Ektvedt og TV2 villedet meg til et intervju i Luxembourg den 2. mai 2007. Som det vil fremgå av opptaket, var Ektvedt allerede på det tidspunktet kjent med kjennelsen. Det viser seg at Hanne Tenden har forkynt kjennelsen for Ektvedt ved å fakse den over til ham allerede den 23. april 2007.

Hanne Tenden vet at hun ikke har lov å foreta slike forkynnelser. Tvistemålsloven §164, annet ledd, bestemmer at kjennelsen bare skal forkynnes for partene, begge partene.

I dette tilfellet ble kjennelsen bare forkynt for saksøkerne, samt for TV2. Dette ble gjort for at TV2 skulle kunne benytte kjennelsen mot meg i et overraskelsesangrep i den svertetekampanjen som Ole Lund/Tore S. Engelschiøn/Peter Lauritz Bernhardt (nå Borgarting lagmannsrett) hadde iverksatt mot meg allerede i 1997. Se nærmere om dette i andre tidligere anmeldelser, deriblant i anmeldelsen mot Nils Erik Lie og Peter Lauritz Bernhardt.

Hanne Tenden har her handlet så vanvittig imot dommerforsikringen og strl §110, første ledd, at det ikke burde være tvil om at hun ikke har noe å gjøre verken som dommer eller advokat. Tenden må fjernes før hun utsetter andre for sine korrumperte handlinger. Tenden og hennes medskyldige er samfunnsskadelige og derved samfunnsfiender. De må stoppes, og det eneste organet i Norge som kan stoppe dette, er påtalemyndigheten, som har vært kjent med saken siden den startet tidlig på 70-tallet.

Hendelsesforløpet, og TV2's straffbare medvirkning, er for så vidt også greit beskrevet i PFU-klagen mot TV2, hvor TV2 gjennom sine innspill/tilsvar flere ganger bekrefter at de i realiteten var på ikke-journalistisk oppdrag i Luxembourg. Det er gjort kjent at Ektvedt

mener at det var han som løste Riis-forliket med staten i 2003. Ektvedt er for øvrig, i likhet med Aabø-Evensen, ført opp som kreditor i Einar Riis' testament.

8. Kjennelse av 16. april 2007 eller 23. april 2007 ?

En dommer har ikke anledning til å forfalske kjennelser eller andre rettsdokumenter, protokoller m.v.

I dokumentlisten til saken har dommer eller advokat Tenden registrert arrestkjennelse den 16. april 2007, og ikke 23. april 2007, slik det fremkommer av den kjennelsen som hun forkynte for Mats Ektvedt og som han plutselig fikk lyst å forkynne for meg samme dag som han skulle sende den på TV2 Nyhetene.

Dette betyr at Hanne Tenden enten har avsagt to arrestkjennelser, hvorav den ene eller begge er ugyldige, eller at hun har forfalsket arrestkjennelsen av 16. april 2007 og påført ny dato; 23. april 2007, for slik å tilpasse kjennelsen med andre straffbare handlinger.

Handlingen er straffbar, jf strl §110, første ledd.

9. Forfalsking av offentlig protokoll – Dokumentlisten

Dernest har Hanne Tenden forfalsket Dokumentlisten, protokollen hvor dokumentene suksessivt blir registrert, hvor hun har registrert kjennelsen av 23. april 2007 med dato 16. april 2007.

Tenden har videre forfalsket Dokumentlisten ved at hun i straffbar hensikt har slettet dokument av 16. mai 2007 (begjæring om muntlige forhandlinger) samt hennes eget svarbrev av 24. mai 2007 fra dokumentlisten. I følge Dokumentlisten eksisterer ikke disse dokumentene.

Hanne Tenden har i denne saken ikke bar vist seg åpenbart uskikket som dommer. Hun har i tillegg vist klar kriminell vilje.

10. Avslutning – krav om etterforskning, tiltale, straff og avskjed

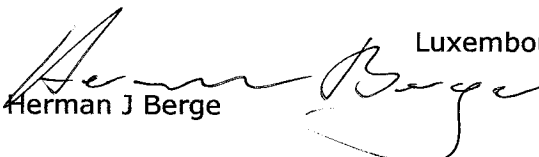
Jeg begjærer anmeldte advokat/dommer Hanne Tenden tiltalt og straffet for de nevnte forhold, samt at Tenden med umiddelbar virkning suspenderes i påvente av avskjedssak.

Som det fremgår av anmeldelsen, har Tenden åpenbart krenket en lang rekke andre straffebud enn de som her er nevnt, deriblant flere bestemmelser i kap. 11 (deriblant om tortur), strl §132 a (motarbeiding av rettsvesenet), §160 c (medvirkning i straffbart forbund), kap. 18 (forfalskning av dokumenter og protokoller), §266 (medvirkning til utpresning), kap. 26 (korrupsjon i domstolen), m.fl. Tiltale og straff begjæres vurdert også under disse bestemmelser.

Anmeldelsen sendes Kongen, jf strpl §64.

Mitt erstatningskrav begjæres tatt med under straffesaken.

Jeg begjærer at saken prioriteres, og at jeg umiddelbart får tilbakemelding om de rettslige skritt som foretas.

Herman J Berge

Luxembourg 25. januar 2008